

en liefdesmart. Hoe komt men er toe daar nu nog over te schrijven? ... waarom?

Wat thans ons oor dikwerf verrukt, zijn het niet de echo's van een ver verleden? Klinken ons niet uit 't oude Hellas de liederen van minne, bracht een Sappho niet reeds hare offergeuren op 't altaar van Aphrodite? en dan die breede-brede rij van dichtende geesten, die in extase voeren, waar ze in simpelen trant verhalen van liefde of door hun toovertaal ons minziek hart verzadigen Telkens en telkens wordt het hart gedreven om te spreken tot het hart

Zoek die impuls wederom in dat mysterie, dat als een zon een lichtgloed afwerpt en zich uitgiet over 't menschelijk geslacht!

Het is een niet-anders-kunnen een zoo-moeten!

Doch verder — het gaat dieper!

't Is niet het mysterie der menschheid.

't Is niet het mysterie der liefde.

Neen, het is het mysterie Gods, die zelf liefde is, in Wien de liefde haar hoogste triumphen, de triumphen van haar Schepper viert.

God, die zijn Zoon niet spaarde, maar overgaf aan het geweld des Satans, aan hem, die de verpersoonlijkte haat, de negatie der liefde, de vorst der leugen is.

In Christus' verrijzenis schittert de liefde Gods in hemelschen zegepraal.

Ook hierin geldt het: „wij zijn van Gods geslacht.” Vandaar die openbaringen van liefde, die al den tijd door haar bloemen strooit in woestenijen, den drogen wijngaard drenkt, het smachtend land verzadigt de duistere gangen des levens verlicht.

Door God tot liefde geboren!